

Statsministerens redegørelse i henhold til grundlovens § 38 (mundtlig del)
(Redegørelse nr. R 1).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Den 11. september 2001 kappede 19 terrorister 4 fly i USA. Tusindvis af uskyldige mennesker blev slået ihjel, og siden har verden ikke været den samme. Gennem de sidste 5 år er det blevet klart, at vi står midt i en global værdikamp. Det er ikke en værdikamp mellem kulturer eller religioner, det er en værdikamp mellem forstandig oplysning og fundamentalistisk formørkelse, mellem demokrati og diktatur, mellem frihed og tyranni.

I den kamp kan man ikke være neutral, vi må aktivt støtte frihed og folkestyre. Vi skal værne om vore frihedsrettigheder, om retten til selv at vælge, hvordan vi vil leve vort liv. Vi skal værne om ytringsfriheden, den vigtigste af alle frihedsrettigheder.

Det er vigtigt, at vi gør os klart, hvilke ekstremistiske kræfter vi står over for, og at vi ikke giver køb på vore værdier i et misforstået forsøg på at forstå eller tilpasse os. Når det handler om frihed og demokrati, kan og skal vi ikke gå på kompromis.

Ethvert menneske, ethvert folk har ret til frihed. Vi accepterer ikke det synspunkt, at der skulle være lande eller folkeslag, som ikke har ret til eller egner sig til demokrati. Derfor må verdens frie samfund stå sammen om at forsvare og fremme frihed og folkestyre uden at gå på kompromis med retsstat og retssikkerhed.

Den stærkeste kraft i denne kamp er ønsket om og kravet fra millioner af undertrykte om at få frihed. Det så vi i Irak, da 12 millioner irakere trodsede terroristerne og gik til stemmeurnerne for at vælge et demokratisk parlament og en demokratisk regering. Det så vi i Afghanistan, hvor folket har valgt sine ledere ved frie valg. Og det palæstinensiske folk har valgt sine ledere ved frie valg. Vi anfægter ikke valget, men vi må kræve, at Hamas stopper terror, anerkender Israels ret til at eksistere og accepterer indgåede aftaler. Hvis det sker, kan og vil vi samarbejde med den palæstinensiske regering om en holdbar fred mellem to demokratiske stater, Israel og Palæstina, der lever side om side i fred og sikkerhed.

Vi har også set valg i Egypten, Libanon og Algeriet, og selv om disse valg ikke fuldt ud lever op til vore standarder for frie og fair valg, er de dog tegn på et voksende krav om frihed og fol-

kelig medbestemmelse. Vi skal hjælpe denne udvikling på vej. Vi skal fremme demokratiet og respekten for det enkelte menneskes frihedsrettigheder, vi skal fremme frihedens dagsorden.

Det gør vi med det arabiske initiativ, hvor målet er at styrke de organisationer og bevægelser i den arabiske verden, som arbejder for demokratiske reformer, kvinders rettigheder og bedre uddannelse. Det gør vi med vores engagement i Afghanistan og Irak. Målet er at hjælpe befolkningerne til frihed og selvbestemmelse, til genopbygning og økonomisk udvikling og til fred og stabilitet.

Kl. 12.10

Det er en svær opgave, for terroristerne frygter friheden. De ved, at når mennesker får et valg, vælger de frihed og oplysning frem for undertrykkelse og formørkelse. Derfor søger de at blokere vejen mod frihed med bomber og barbari.

Kampen for friheden og mod tyranniet har sin pris både menneskeligt og økonomisk. Vor dybfølte tak går til de danske soldater og andre udsendte, der bidrager til frihed, fred og demokrati i urolige dele af verden, og vore tanker går til de familier og pårørende, som så tragisk har mistet en af deres kære under tjeneste for Danmark.

Vi kæmper for frihed og demokrati, fordi det er en menneskelig forpligtelse, og fordi historien og erfaringen viser, at frihed og folkestyre er den bedste vej til at sikre fred og fremgang i verden. Frihedens fjender er desperate, og de bruger alle midler, men jeg er ikke i tvivl: Friheden og demokratiet vil sejre, for det stærkeste våben er menneskers fundamentale og berettigede krav om frihed, selvbestemmelse og værdighed.

Vi ser frem til den dag, hvor de mellemøstlige og alle andre folkeslag slipper fri af undertrykkelse; hvor de kan høste frugterne af frihed og fred; hvor fædre og mødre kan se en fremtid med håb og muligheder for deres børn; hvor oplysning, uddannelse og udvikling får virksomhed og foretagsomhed til at blomstre og vækst og velstand til at brede sig. Den dag vil risikoen for krig blive mindre, fristelsen til ekstremisme vil aftage, tilskyndelsen til fredelig handel og sameksistens vil tiltage, og vi vil kunne overlade vore børn en bedre og mere sikker verden.

Lige uden for Europas dør ligger Afrika, det store kontinent, som er plaget af sult og fattigdom, krig og undertrykkelse. I Darfur bliver der begået forfærdelige forbrydelser. Det internationale samfund må hurtigt og beslutsomt sætte

ind for at bringe myrderierne til ophør. Sammen med USA, de europæiske lande og en række afrikanske lande presser Danmark hårdt på i FN for at få en større international styrke sat ind til at stoppe overgrebene.

Mens globaliseringen har øget velstanden i andre dele af verden, er nøden blevet større i Afrika. Over de sidste årtier er omkring 400 millioner mennesker løftet ud af fattigdom i andre dele af verden, men i Afrika syd for Sahara er fattigdommen fordoblet. Og her ligger den anden store globale udfordring i de kommende år, nemlig at hjælpe Afrika til mere vækst og velstand, så den enkelte afrikaner får et bedre liv, mere frihed og flere muligheder i tilværelsen.

Det er vi menneskeligt forpligtet til, og det har vi en afgørende interesse i for at forebygge massive flytningestrømme, som ofte har tragiske menneskelige omkostninger, og for at forebygge, at ekstremisme slår rod hos mennesker, som desperat søger en vej ud af elendigheden. Derfor vil dansk udviklingspolitik fokusere på Afrika i de kommende år, og Danmark har gode forudsætninger for at gøre en forskel. Internationale undersøgelser peger igen og igen på den høje kvalitet i dansk udviklingsbistand.

Vi har garanteret, at den danske bistand fremover vil være på mindst 0,8 pct. af den danske bruttonationalindkomst. Det betyder konkret, at udviklingsbistanden næste år vokser med 800 mio. kr., og med væksten i dansk økonomi er der udsigt til betydelige stigninger også i de kommende år.

Kl. 12.15

De ekstra penge skal først og fremmest bruges i Afrika. Vi vil bekæmpe fattigdom og fremme frihed og demokrati og arbejde for god regeringsførelse, frie medier og bekæmpelse af korruption; vi vil bekæmpe smitsomme sygdomme som hiv/aids og malaria; vi vil fokusere på uddannelse; og vi vil sikre kvinders rettigheder. I det hele taget vil vi give kvinderne en central rolle i udviklingsbistanden; de er omdrejningspunktet i familien og lokalsamfundene i Afrika, hos dem hviler et helt kontinents håb om fremskridt.

Vi vil udvikle den private sektor i Afrika, så landene bliver bedre i stand til at deltage i globaliseringen og deltage i den internationale samhandel. Udviklingsbistand er vigtig, men adgang til at handle på verdensmarkedet er endnu vigtigere. Fri handel er den vigtigste løftestang for at bringe de fattige lande ud af fattigdom. Afrika skal have bedre adgang til vore

markeder, men den allerstørste gevinst for Afrika ville være, at de afrikanske lande åbnede for fri handel indbyrdes, og det skal vi hjælpe dem til.

Afrika er et kontinent med enorme ressourcer. Desværre har ufred og undertrykkelse alt for længe forhindret Afrikas folk i at udnytte dette potentiale. Men over de sidste 10-15 år er flere demokratier vokset frem i Afrika. Det giver håb. Økonomisk frihed og politisk frihed må gå hånd i hånd. Når mennesker handler frit med hinanden, ønsker de også at leve i fred med hinanden. Derfor skal vi hjælpe Afrika, så unge afrikanere ser et håb, en fremtid og rige muligheder i deres eget land, så de ikke bliver tiltrukket af ekstremisme, så de ikke ender på den forkerte side i den globale værdikamp.

Den globale værdikamp foregår også i Danmark. Desværre har vi også herhjemme konstateret, at der findes nogle personer og grupper, som har ekstremistiske synspunkter og ikke anerkender de principper, vort samfund bygger på. Det understreger behovet for til stadighed at forsvare de grundprincipper, det danske samfund bygger på: frihed, frisind og folkestyre. Vi forlanger ikke, at alle skal være ens eller mene det samme, vi ønsker et samfund, hvor der er frihed til forskellighed, men vi må forlange respekt for de helt grundlæggende spilleregler i det danske samfund: I Danmark har vi ytringsfrihed, i Danmark har kvinder og mænd lige rettigheder, i Danmark skelner vi mellem politik og religion.

Heldigvis er det sådan, at det store flertal af danskere med indvandrerbaggrund anerkender og respekterer disse fundamentale principper. De arbejder hårdt, de yder et positivt bidrag til det danske samfund, og de har tilført Danmark spændende impulser og frugtbar forskellighed. Men der er også enkelte ekstremister, som tilsyneladende hader det samfund, der har sikret dem politisk frihed og materiel tryghed. Dem skal vi møde med stålsat fasthed og klare holdninger. Vi må ikke i naiv og lalleglad tolerance vise forståelse eller give medløb til religiøs fanatisme og politisk ekstremisme; over for intolerancen kan vi ikke være tolerante.

Det er svært at nå fanatiske fundamentalister gennem bedre integration, men vi kan og skal hindre, at fundamentalismens middelalderlige tanker og holdninger får grobund i Danmark. Derfor er det meget afgørende, at de unge danskere med indvandrerbaggrund får uddannelse, får job, får lige muligheder og en fair behand-

ling i det danske samfund. Vi har alle et ansvar for at løse den opgave. Vi politikere har et ansvar.

Kl. 12.20

Regeringen har taget og vil tage en række initiativer. Vi har skærpet sprogkravene, for et ordentligt kendskab til dansk er forudsætningen for god integration. Vi vil tilskynde til hurtigere og bedre integration gennem en særlig integrationsseksamen. Fremover vil det være en betingelse for at få permanent opholdstilladelse, at den pågældende består en sprogsprøve og har haft arbejde i mindst 2½ år.

Vi vil hjælpe de langvarigt ledige i beskæftigelse med et forbedret løntilskud. Vi vil belønne kommuner, der yder en aktiv indsats med integration. Vi vil belønne kommuner, der bistår ledige indvandrere og efterkommere med at finde beskæftigelse.

Arbejdsgivere og fagforeninger har et ansvar. Regeringen har indkaldt arbejdsmarkedets parter til at diskutere, hvordan vi kan få flere indvandrere ind på arbejdspladserne, bl.a. på særlige løn- og arbejdsvilkår. Og nydanskerne selv har et ansvar, et ansvar for at lære ordentligt dansk, et ansvar for at få en solid uddannelse, et ansvar for at tilpasse sig de regler og traditioner, som gælder på danske arbejdspladser.

Jeg appellerer til alle om nu at gøre en ekstraordinær indsats. Jeg appellerer til arbejdsgiverne om også at give en fair chance til dem, der har et fremmedklingende navn. Jeg appellerer til fagbevægelsen og de enkelte medarbejdere på arbejdspladserne om at give nydanskerne en chance med midlertidige løntilskud og særlige løn- og ansættelsesvilkår, så de kan vinde fodfæste på arbejdsmarkedet. Jeg appellerer til danske indvandrerfamilier om at sikre, at deres børn og unge lærer dansk og får en god uddannelse, og at kvinderne får en chance for et job.

Vi har brug for alle hænder. Siden 2001 er 20.000 flere indvandrere fra ikkevestlige lande kommet i beskæftigelse. Det er godt, men det er ikke godt nok. Jeg appellerer til alle i det danske samfund om at stå sammen om at løse den nok vigtigste opgave, vi har i de kommende år: at sikre uddannelse og job til vore nye danske medborgere.

Vi ønsker et samfund, hvor danskere med anden etnisk baggrund føler sig nøjagtig lige så danske som alle andre. At føle sig hjemme i Danmark skal ikke afhænge af, hvor man er født, hvilken etnisk baggrund man har, eller hvilken religion man tror på. Vi vil ikke accepte-

re et splittet samfund, hvor en generation af unge nydanskere vokser op uden uddannelse og job i frustration, bitterhed og had. Vi ønsker et samfund med en stærk sammenhængskraft; et samfund, hvor der er lige muligheder, også for nydanskere; et samfund, hvor alle er med.

Der er mangel på arbejdskraft i Danmark. Det giver en enestående chance for at få alle med, men det indebærer også en risiko, for hvis ikke der er hænder nok til at løse opgaverne i både den private og den offentlige sektor, ender det med tab af både velstand og velfærd. Derfor er det en akut hasteopgave at få flere på arbejdsmarkedet. De arbejdsløse, der modtager dagpenge eller kontanthjælp, må fuldt ud stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Og lad mig sige ligegyldigt: Det indebærer også pligten til at gå med aviser, hvis det er sådan et job, der bliver tilbudt.

Kl. 12.25

Inden for det seneste år har omkring 235.000 personer været berørt af ledighed i 3 måneder i træk eller mere. Samtidig er der mangel på arbejdskraft, og over 120.000 af de ledige har kvalifikationer til at tage et job inden for områder, hvor der er mangel på arbejdskraft. Nu har de chancen for at komme i arbejde. Regeringen sætter derfor ind med en målrettet indsats for at sikre, at ledige reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Vi har en god social sikkerhed i Danmark, bl.a. med dagpenge eller kontanthjælp, hvis den enkelte bliver arbejdsløs. Det er et godt system, men det bygger på en kontrakt, en solidaritet, hvor den, der modtager understøttelse, til gengæld er parat til at tage ledige job. De, der hver dag tager på arbejde og betaler en høj skat, bl.a. for at finansiere dagpenge og kontanthjælp, har krav på, at de arbejdsløse tager et job, når det bliver tilbudt. Det er velfærdskontrakten, det er solidariteten.

Solidaritet er også at skaffe job til de svage grupper på kanten af arbejdsmarkedet. Der er nogle, som har brug for ekstra hjælp. Siden 2001 er der bevilget over 6 mia. kr. til de mest udsatte grupper i vores samfund, og vi vil nu afsætte godt 600 mio. kr. til en målrettet indsats for at hjælpe flest muligt socialt udsatte til beskæftigelse.

Men der er så stor mangel på arbejdskraft, at vi også er nødt til at få flere fra udlandet hertil med de kvalifikationer, der er brug for på det danske arbejdsmarked. Derfor har vi gjort det nemmere at få adgang til det danske arbejdsmarked for borgere fra de nye EU-lande, blot på

den betingelse, at de arbejder på danske vilkår. Derfor vil regeringen tage en række initiativer for at gøre det lettere for danske virksomheder at tiltrække og ansætte medarbejdere fra udlandet. Derfor vil vi udvide mulighederne for, at virksomheder og institutioner kan hente udenlandske eksperter hertil gennem en forbedring af jobkortordningen, og derfor vil vi indføre en særlig greencardordning, hvor der bliver nemmere adgang til at søge arbejde i Danmark for udlændinge med særlige kvalifikationer.

Siden 2001 har vi fordoblet antallet af opholdstilladelser til udlændinge, der vil arbejde eller studere i Danmark. Nu fortsætter vi den linje. Det viser, at Danmark er et åbent samfund, der byder velkommen til alle, der kan og vil arbejde.

På det seneste har der været en voldsom debat om økonomien i kommunerne. Nogle borgmestre klager over, at de skal spare, og samtidig har en positiv finansminister fortalt, at aldrig har der været så mange penge i de kommunale kasser. Mange kan ikke forstå, hvordan det hænger sammen. Hvem har egentlig ret?

Ja, sandheden er, at begge parter har ret. Finansministeren har ret i, at aldrig har der været så mange penge til rådighed i kommunerne som næste år. Næste år vil det offentlige forbrug være 31 mia. kr. højere end i 2001. De flere penge er hovedsagelig gået til sygehuse, ældre, børnepassning, skoler og andre velfærdsgoder. Det er ikke nedskæringer, det er vækst.

Men når der nu totalt set er flere penge, hvordan kan det så være, at der er kommuner, hvor nogle institutioner måske skal spare? Ja, der er to forklaringer. Den ene er, at nogle rige kommuner skal aflevere lidt flere penge til nogle fattige kommuner, den såkaldte udligningsreform. Den anden forklaring er, at man inden for hver af de nye storkommuner skal finde et fælles serviceniveau.

Tag to kommuner, som bliver lagt sammen til en ny storkommune. I den ene kommune er der f.eks. tre børn pr. pædagog i vuggestuen i gennemsnit, i den anden kommune er der f.eks. fire. I den sammenlagte storkommune lægger man sig på et gennemsnit, dvs. tre et halvt barn pr. pædagog. Jo, men det er sådan, man regner det ud.

Kl. 12.30

Det indebærer selvfølgelig, at institutionerne i kommunen med det høje serviceniveau vil føle en forringelse, men samtidig vil institutionerne i kommunen med det lave serviceniveau mærke

en forbedring. Og sådan går det til, at der aldrig på landsplan har været så mange penge i kommunerne – og samtidig skal man spare nogle steder med højt serviceniveau.

Er det så rimeligt, at det er sådan? Ja, dybest set er det jo et spørgsmål om solidaritet og økonomisk ansvarlighed; solidaritet, fordi kommuner med mange penge og højt serviceniveau bidrager til, at de borgere, som hidtil har måttet leve med et lavere serviceniveau, kan få en forbedring; økonomisk ansvarlighed, fordi det ville føre Danmark direkte ud i økonomisk ulykke, hvis alle kommuner lagde sig på et fælles serviceniveau svarende til de dyreste kommuner.

Det har vi faktisk set før. Ved kommunalreformen i 1970 lagde de nye storkommuner sig på det dyreste serviceniveau, og de gamle kommuner tømte i øvrigt kommunekasserne, før de skulle lægges sammen med andre. Det førte til en eksplosion i de offentlige udgifter. Det var første skridt mod den økonomiske afgrund, som Danmark stod på kanten af i slutningen af 1970'erne.

Så er der mange, som ikke kan forstå, hvorfor vi ikke bare kan bruge af statens store overskud og så give kommunerne lidt flere penge. Det kan vi bl.a. ikke, fordi vi mangler arbejdskraft. Hvis nu alle kommuner ville løfte serviceniveauet til det dyreste niveau, så skulle de ud at søge personale på et arbejdsmarked, hvor der i forvejen er mangel på arbejdskraft.

Det ville være den direkte vej ud i økonomisk uføre, det ville være en gentagelse af 1970'ernes uansvarlige økonomiske politik, og lad mig sige det klart og tydeligt: Denne regering vil ikke gentage 1970'ernes økonomiske skandale. Aldrig har der været så mange penge til offentligt forbrug som næste år. At kræve endnu flere penge er uansvarlig overbudspolitik.

I det hele taget er den største udfordring i de kommende år, at der mangler arbejdskraft, først og fremmest fordi det er små årgange, der træder ind på arbejdsmarkedet og store årgange, der går på pension. F.eks. vil omkring 200.000 offentligt ansatte blive pensioneret over de næste 10 år. Det svarer til godt hver fjerde ansatte. Den største udfordring i de kommende år bliver derfor overhovedet at rekruttere et tilstrækkeligt antal sygeplejersker, pædagoger, lærere, social- og sundhedsassistenter osv.

De, der tror, at løsningen bare er at kræve flere penge og flere ansatte, mere af det samme, har slet ikke forstået den virkelige udfordring. Den virkelige udfordring er at sikre en offentlig

service på et højt niveau i et samfund, hvor det kan blive svært at skaffe personale nok, ikke fordi politikerne skærer ned, men simpelt hen fordi der ikke er hænder nok på arbejdsmarkedet. Den virkelige udfordring er at skaffe mere kvalitet for pengene.

Det er derfor, regeringen har lanceret en kvalitetsreform, en reform, der sætter den enkelte borger i centrum, mennesket frem for systemet. Vi vil sikre et frit valg, så brugerne af velfærdstjenester kan vælge noget andet, hvis de ikke er tilfredse med det, de allerede får. Vi vil sætte klare mål for, hvad vi bør kunne forvente af den offentlige service, og vi vil sikre, at vi kan måle resultaterne af indsatsen, bl.a. ved at måle brugerne tilfredshed.

Kl. 12.35

Vi vil forstærke arbejdet med at udbrede de bedste resultater, så offentlige institutioner overalt får bedre muligheder for at lære af de bedste. Og vi vil inddrage den enkelte medarbejder og de lokale ledere aktivt i udvikling og fornyelse af den offentlige sektor, bl.a. gennem lønsystemer, der belønner gode resultater.

Kvalitetsreformen bliver de næste års store projekt. Vi vil inddrage brede grupper i arbejdet, bl.a. brugere og pårørende, medarbejdere, ledere, eksperter og centrale organisationer. Udgangspunktet er godt. Lad mig minde om, at otte ud af ti brugere faktisk er tilfredse med den offentlige service. Medarbejderne i den offentlige sektor er motiverede og kompetente, så der er meget at bygge på. Nu skal vi i fællesskab sætte nye pejlemærker, nye mål og visioner for en moderne, dynamisk og kvalitetsrig offentlig sektor.

Vi har sat ambitiøse mål for hele det danske samfund. Målet er, at Danmark senest i 2015 har verdens mest konkurrencedygtige økonomi, så vi også sikrer beskæftigelsen i fremtiden. Derfor vil vi investere kraftigt i uddannelse, forskning, innovation, iværksætteri og voksen- og efteruddannelse. Investeringen vil vokse gradvis, så den i 2012 er oppe på 10 mia. kr. ekstra pr. år. Det blev en bred kreds af partier enige om før sommeren. Det er den mest omfattende investering i Danmarks fremtid, som nogen sinde er foretaget.

Den næste store udfordring er forsyningen med energi. Lige nu er Danmark i en favorabel position, fordi vi henter store mængder af olie og naturgas op fra Nordsøen. Men en dag er det eventyr slut. Det er nu, vi skal begynde at forberede os på den situation, og vi vil ikke gøre os afhængige af at skulle købe olie eller naturgas

fra lande eller regioner, som er politisk ustabile. Energi handler også om sikkerhedspolitik.

Regeringen vil sætte ambitiøse mål om at sikre Danmark en fremtidig selvforsyning med miljørigtig energi.

Det er et meget langsigtet mål. Men forsyning med energi kræver langsigtet planlægning og langsigtede investeringer. Derfor er det allerede nu, at vi skal træffe de nødvendige beslutninger, og regeringen vil senere i år præsentere en langsigtet energiplan.

Vi vil satse på en stærkt øget anvendelse af vedvarende energi. Vi vil sætte ambitiøse mål om en mere effektiv udnyttelse af energi. Vi vil markant øge indsatsen med forskning, udvikling og forsøg på energiområdet for at udvikle så vel eksisterende som nye vedvarende energikilder. Vi vil satse stærkt på udvikling af bio-brændstof til biler. Vi vil kombinere politisk regulering og markedsmekanismer, så vi sikrer, at investeringerne sker, hvor vi får mest mulig energi og miljø for pengene. Vi vil føre en energipolitik båret af fornuft og fremsyn.

Danmark er i dag førende i verden med vindenergi, det forspring skal vi udnytte. Men det er helt urealistisk at tro, at Danmarks fremtidige energiforsyning kan klares med vind alene. Vi skal udvikle nye energikilder, og vi skal sikre, at de nye energikilder er effektive og rentable.

Vi vil sikre en energi- og miljøpolitik, som går hånd i hånd med vækst og stærk konkurrenceevne, en energi- og miljøpolitik, som ikke kvæler arbejdspladser, men skaber arbejdspladser, og vi har et godt udgangspunkt. Vedvarende energi udgør i dag 15 pct. af vores energiforbrug, og vi er i dag verdens allerbedste til at udnytte energi effektivt. Gennem de sidste 25 år er vores økonomi vokset med mere end 50 pct., uden at vi har øget vores energiforbrug. Det er der mange som misunder os og gerne vil lære af.

Kl. 12.40

Nu sætter vi nye mål; nye mål, som sikrer, at Danmark fortsat vil ligge i front med energi og miljø i Europa og i resten af verden; nye mål, som sikrer, at dansk energipolitik er både miljømæssigt og økonomisk bæredygtig.

En langsigtet energipolitik kræver også samarbejde internationalt. Regeringen ønsker, at EU skal udvikle en mere fælles energipolitik, og det er regeringens ønske, at vi fra dansk side kommer med et udspil til en sådan fælles energipolitik.

Danmark skal i det hele taget fortsat spille en aktiv rolle i EU. Danmark har meget at byde på,

og samtidig har vi danskere en stærk interesse i et velfungerende EU-samarbejde. EU skal levere konkrete resultater til borgerne. Vi skal sætte fokus på forskning og uddannelse, på at styrke samarbejdet om bekæmpelse af terrorisme, organiseret kriminalitet og illegal indvandring, og ikke mindst på konkrete områder som f.eks. miljø og energi.

Og vi skal håndtere spørgsmålet om EU's størrelse og grænser. Bulgarien og Rumænien bliver medlemmer af EU til næste år. Kroatien arbejder hårdt for medlemskab inden for en kort årrække. Det er mit håb, at Kroatien kan vise vejen for de andre lande på det vestlige Balkan. Det er af stor betydning, at de øvrige lande på Balkan udvikler sig til stabile samfund, som lever op til vores fælles europæiske værdier og standarder. Derfor er det vigtigt, at de har et langsigtet perspektiv om EU-medlemskab. Men det er også vigtigt, at vi ikke slækker på kravene. Der er ingen smutveje til EU-medlemskab. Det gælder også for Tyrkiet, som fuldt ud skal leve op til sine forpligtelser i forhold til EU.

Samtidig skal vi støtte de nabolande, som ikke umiddelbart har mulighed for at blive medlemmer af EU.

Derfor har vi fra dansk side foreslået, at EU i de kommende år styrker sin naboskabspolitik og samarbejdet med disse lande.

Endelig skal vi fra dansk side i det kommende år arbejde videre for en afklaring af forfatningstraktatens skæbne. Den nuværende uafklarede situation er ikke holdbar. Forfatningstraktaten er udgangspunktet, men vi skal naturligvis respektere afstemningerne i Frankrig og Holland.

Udfordringen i det kommende år bliver derfor at nå til enighed om, hvordan vi kan bringe det udvidede EU fremad.

Rigsfællesskabet mellem Færøerne, Grønland og Danmark er inde i en positiv og blomstrende udvikling. Vi har udviklet et moderne og rummeligt rigsfællesskab med plads til forskelligheder og til selvstændig politik og med samarbejde som bærende element. Det er positivt.

Folkenes selvbestemmelsesret er et helt grundlæggende princip, og det glæder mig, at så vel det færøske som det grønlandske folk gennem deres respektive landsstyrelser har valgt selvstyreordninger, som ligger inden for et fortsat rigsfællesskab mellem vore tre lande.

Den nye færøske selvstyreordning blev gennemført sidste år, og for Grønlands vedkommende ser vi frem til resultaterne af Selvstyre-

kommissionens arbejde til næste år. Der er behov for en modernisering af det grønlandske retsvæsen, og regeringen vil i samarbejde med landsstyret udarbejde forslag til en sådan reform.

Grønlands landsstyre har forhandlet nye aftaler med EU. Det er sket i samarbejde med den danske regering. Færøernes landsstyre ønsker færøsk medlemskab af EFTA og deltagelse i EU's indre marked for luftfart. Det støtter den danske regering.

Regeringen finder det naturligt og positivt, at Færøerne og Grønland ønsker at deltage i de internationale markeder, og jeg ser det som et udtryk for rigsfællesskabets styrke, at vi kan samarbejde om at indfri disse ønsker.

Kl. 12.45

Jeg ved, at man skal være lidt forsigtig med at fortælle, hvor godt det går i Danmark. Men det er jo svært at holde skjult, at det faktisk går ret godt. Man kan sige det meget kort. Vi har den højeste beskæftigelse nogen sinde og den laveste ledighed i 30 år. Det går ganske enkelt historisk godt. På knap 3 år er ledigheden faldet med over 60.000 personer med hjælp fra regeringens forårspakke og med støtte fra regeringens skattestop.

Overskuddene på de offentlige budgetter og betalingsbalancen er solide. Udlandsgælden er betalt væk, og vi afdrager hastigt på den offentlige gæld. Men vi skal selvfølgelig alle sammen huske, at vi stadig har en offentlig gæld på næsten 500 mia. kr. på grund af fortidens store gældsætning.

Investeringerne stiger kraftigt, eksporten vokser, og vi klarer os godt i den internationale konkurrence takket være et fleksibelt arbejdsmarked, kreative virksomheder og veluddannet og dygtig arbejdskraft. Det er der grund til at glæde sig over her ved begyndelsen af et nyt folketingsår.

Nu handler det om at fastholde den positive udvikling, at vi ikke løst og uansvarligt sætter de positive resultater over styr, for så kan fremgang hurtigt vende til tilbagegang. Vi har et ansvar for, at der ikke blot er gode tider nu, men også for vore børn og børnebørn.

Sidste folketingsår blev afsluttet med et bredt og historisk velfærdsforlig. Det er mit håb, at den konstruktive og positive ånd fra forhandlingerne om en langsigtet velfærdsreform også vil præge den kommende folketingssamling. Det vil regeringen i hvert fald lægge op til. Vi invite-

rer alle Folketingets partier til et bredt samarbejde.

Danmark leve!

Må jeg opfordre til, at vi indleder Folketingets arbejde med at udbringe et leve for Danmark.

